

Ông và bà Genie muốn có một đứa con.

Một khi họ đã muốn gì là được nấy, và lần này họ tin chắc rằng họ sẽ có một đứa con trai. Một đứa con trai sẽ xứng đáng trở thành một vị thần vĩ đại như bố, và là nhà phù thủy vĩ đại như mẹ. Ông Genie là người kế thừa sau cùng danh sách dài những vị thần có nguồn gốc từ thời cổ đại xa xưa, còn bà Myrtle – người vợ xinh đẹp của ông – đã từng đoạt giải Phù Thủy Tí Hon

Trong Năm khi mới lên năm tuổi. Phép thuật là đời sống của gia đình này.

Nhưng có một trở ngại nhỏ, đấy là bà Genie sinh con gái.

“Con gái á?” Bà Myrtle rên rỉ. “Ta muốn có một đứa con trai nối dõi kia mà! Chắc là có gì nhầm lẫn rồi.”

“Thật quá đáng,” ông Genie kêu lên. “Chưa bao giờ trong đời ta muốn điều gì mà không có được.”

Bà Myrtle đau khổ, khóc rí rí.

“Không sao đâu, em yêu,” ông Genie cố nói bằng giọng vui vẻ. “Lần tới chúng ta sẽ sinh con trai.”

Ông bà Genie tìm mọi cách để vượt qua cú sốc. Rất khó khăn. Họ bắt đầu vạch ra những kế hoạch. Rốt cuộc họ cũng đặt tên cho bé gái là Ruby, và ghi danh đăng kí cho cô bé tại Học Viện Phù Thủy. Đấy là một trong những trường hàng đầu về phép thuật, một trường luôn kiêu hãnh vì xưa nay chỉ nhận những học trò ngoại hạng.

Nhưng đến năm lên sáu tuổi, Ruby vẫn không có biểu hiện gì của một tài năng phù thủy trẻ tuổi. Và cô cũng chẳng có thêm một cậu em trai nào.

“Liệu có sai sót ở đâu không?” Bà Myrtle khóc lóc. “Chúng ta đã lên kế hoạch mà sao chẳng có đứa con trai nào. Tất cả những gì ta có chỉ là một đứa con gái hoàn toàn bất tài. Ôi, bao nhiêu công sức ta mang nặng đẻ đau đổ sông đổ bể.”

Mọi chuyện hẳn sẽ đi phần nào nếu như Ruby kế thừa được nhan sắc tuyệt trần của mẹ. Nhưng buồn thay, mặt mũi cô bé cũng chỉ tầm tầm, giản dị. Tóm lại, Ruby là một sự thất vọng khủng khiếp.

Nhưng việc đứa con duy nhất không hề có năng khiếu phép thuật cũng không cản trở được ông Genie và bà Genie tiếp tục tỏa sáng. Họ đang ở trên đỉnh cao danh vọng. Họ đắm đuối vào những buổi tiệc xa hoa, xuất hiện trên trang bìa những tờ báo lớn. Họ mặc những bộ áo quần đắt tiền, sở hữu những chiếc Ferrari thậm bay và không hề bận tâm về tiền bạc. Sao phải bận tâm cơ chứ? Cuộc đời họ được dành để tận hưởng sự giàu sang và tiếng tăm, tận hưởng những chuyến chu du bất tận trên thế giới.

Thế là Ruby ru rú ở nhà với Bà Vú chậm chạp nhưng tốt bụng, xa cách với đời sống hào nhoáng ngông cuồng của bố mẹ cô.

Bà Vú không tin vào phép thuật. Bà chỉ tin vào ba chữ Đ: Đọc, Đơn Giản, và Đúng Đắn. Đó là cách mà Ruby Genie, vốn bị bố mẹ bỏ quên,

cố gắng học lấy trước khi đầy chín tuổi mà chưa một lần được đến trường. Ruby rất muốn được đi học ở các trường địa phương như các bạn khác cùng tuổi, nhưng bố mẹ chưa bao giờ quan tâm đến ước nguyện của cô. Từ khi cô bé bị trượt khóa thi vào Học Viện Phù Thủy thì bố mẹ hoàn toàn không quan tâm đến việc học hành của cô nữa. Tội nghiệp cô bé, Bà Vú đã dạy Ruby đọc, và cô tiếp thu rất nhanh.

Nhưng đọc và viết không nghĩa lí gì với ông bà Genie. Một đứa bé có khả năng làm phép thuật sẽ không cần đến những thứ ấy. Ruby có thể đọc được hết truyện Cô Bé Lộ Lem, nhưng còn khuya cô mới làm được một phép thuật đơn giản như biến bí đỏ thành cỗ xe ngựa chẳng hạn.

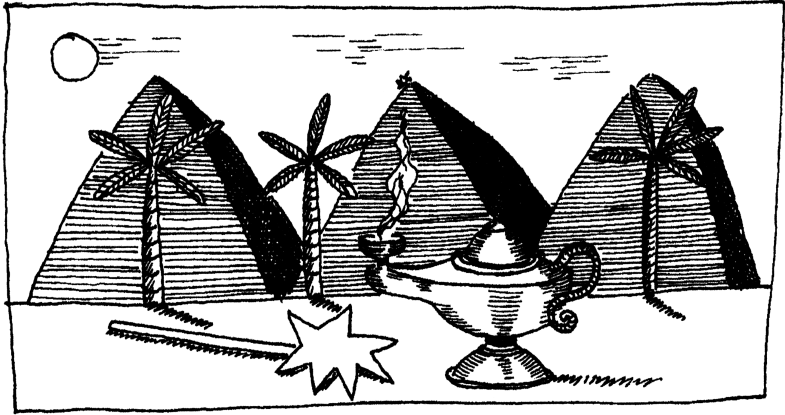
“Con cần chăm chỉ hơn trong môn phép thuật,” mẹ nói.

“Đơn giản là vì con không chịu tập trung vào những câu thần chú.” Bố nói.

“Thưa ông bà,” Bà Vú nói. “Phép thuật không đem đến điều gì hay ho đâu ạ.”

Và Bà Vú đã nói đúng.

2

Ngày trước ngày sinh nhật thứ mười của Ruby, hoàng đế vương quốc Tishshan nhỏ bé nằm chót vót trên núi cao phía bên kia biên giới Trung Quốc mời ông bà Genie đến thực hiện một buổi biểu diễn phép thuật hoành tráng chưa từng có, kể từ thời Kim Tự Tháp ra đời. Sự kiện này hấp dẫn không chỉ bởi độ khó của tiết mục, mà còn vì người ta phải đối mặt với mối nguy hiểm thật sự. Bi thảm thay, lần này ông bà Genie phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Họ tan biến trong một rừng pháo sáng ngoạn mục. Tất cả những gì

ông bà để lại chỉ là một cây đèn, một chiếc đĩa thần và một xấp giấy nợ chưa được thanh toán.

Mất một đấng sinh thành có thể xem là một sự bất hạnh. Còn mất cả cha lẫn mẹ thì chỉ còn lại một con choáng váng thuần túy, toàn bộ tương lai đảo lộn. Vào cái tuổi lên mười nhạy cảm dễ vỡ ấy, Ruby trở thành trẻ mồ côi.

Vị luật sư đem tin xấu không biết từ đâu xuất hiện, cứ như thỏ chui ra từ chiếc mũ ảo thuật.

“Chuyện này quả thật rất buồn. Ôi những ngôi sao vĩ đại dường ấy! Tôi vẫn còn nhớ lúc được xem họ biểu diễn tại Met⁽¹⁾ ở New York. Kì diệu! Tiếc thay, họ lại không kì diệu trong chuyện tiền bạc. Nói gọn là, để giải quyết nợ nần, cần phải bán ngôi nhà.”

“Thế còn Ruby?” Bà Vú ngắt lời. “Chuyện gì xảy ra với Ruby?”

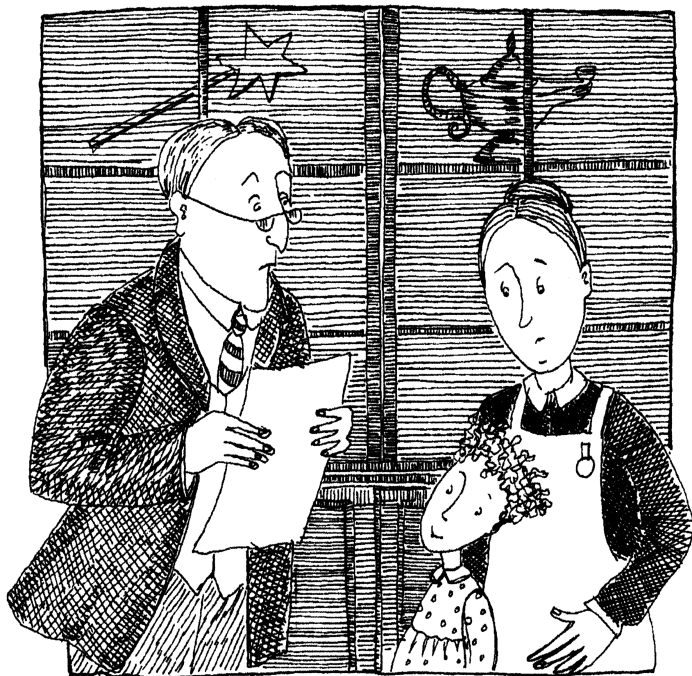
“Ruby à,” luật sư tìm kiếm lục lọi trong đống giấy tờ. “Tôi chẳng thấy nhắc gì đến ruby, kim cương, ngọc bích gì ở đây cả. Dĩ nhiên nếu có viên đá quý nào thì cũng phải bán luôn.”

(1) Met: Metropolitan Opera House - một trong những sân khấu trình diễn hàng đầu thế giới.

“Không, không,” Bà Vú giận dữ. “Ruby là tên con gái của hai ông bà ấy.”

Vị luật sư nhìn quanh phòng và ngạc nhiên khi tìm thấy một cô gái bé xíu. Ông ta lấy từ trong cặp ra rất nhiều giấy tờ.

“Đây, đây rồi,” ông ta đằng hắng và đọc. “*Trong trường hợp có những xui rủi bất khả kháng xảy đến như chết, vì không có bà con thân thích, nên đưa con gái duy nhất của ông bà Genie quá cố sẽ được gửi đến một trường phép thuật nội trú.*”

“Lố bịch!” Bà Vú kêu lên. “Con bé này không biết làm bất cứ thứ phép thuật nào cả.”

“Đấy không phải là chuyện của tôi,” vị luật sư nói.

Tim cho ra một trường ảo thuật nào đồng ý nhận Ruby quả thật rất khó. Cô bé một lần nữa cố gắng xin vào Học Viện Phù Thủy. Nhưng không có gì ngạc nhiên, cô lại trượt. Nhà trường không chấp nhận những đứa trẻ không có năng khiếu ảo thuật, cho dù đó là con gái của ông và bà Genie. Không chỉ thế, với họ việc cô bé đã biết đọc biết viết là một sai lầm lớn.

Ruby cũng không thành công khi nộp đơn xin vào một loạt những trường phù thủy danh tiếng khác, cũng với cùng lí do như thế.

“Cứ như thể bọn họ đều muốn cháu vào học trường bình thường, chứ không phải vào những trường dạy phép thuật vô nghĩa ấy,” Bà Vú nói, nhặt thêm một lá thư từ chối nữa ném vào trên thảm chùi chân ở lối vào.

Đồ đạc trong nhà đã được đóng gói chất chồng xung quanh Ruby, còn cô thì vẫn chưa tìm ra được trường nào. Vị luật sư bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Vấn còn những trại mồ côi đấy,” giọng ông căng thẳng.

Nhưng trước khi những xe tải chuyển đồ kịp đến, họ bất ngờ nhận một lá thư của trường Đào tạo Pháp sư và Phù thủy Grimlocks. Mọi người sửng sốt vì trường này đồng ý tặng Ruby một suất học bổng. Luật sư chấp nhận lời đề nghị của nhà trường ngay lập tức mà không hề bận tâm đến việc có nên ghé qua ngó nghiêng trường một lần xem sao.

Không còn nhiều thời gian sửa soạn cho Ruby. Tất cả gia sản còn lại trên đời của cô đều nằm trong chiếc va li: bộ đồng phục mới, chiếc đĩa thần của mẹ, và chiếc đèn của bố. Luật sư trao những thứ này cho cô bé. Ông đã sai lầm khi cho rằng những kỉ vật này chẳng có giá trị gì với ai, ngoại trừ Ruby.

Bà Vú đấm nước mắt chào tạm biệt Ruby. Bà rất buồn khi phải chia tay Ruby nhưng lại vui mừng vì có thể tìm một công việc mới không liên quan gì đến ma thuật hay phù phép gì nữa. Bà nhận chăm sóc một bé trai, con của một cặp vợ chồng làm nghề thủ thư.